

Hồi 232

Nhi nữ ân oán

Tử hủ đoạn của thích khách đã độc ác lại hết sức cao minh, biết rõ tính cách Yến Phi, hóa trang thành Hoang nhân nữ tử, trà trộn trong đám phụ nữ trẻ em, trước tiên dùng cương châm tập kích Băng Nghĩa và Phương Hồng Sinh, buộc chàng phải phân thần xuất thủ tương cứu, sau đó từ trong đám đông xông ra, kiếm hóa thành một làn sương trắng mờ mịt, nhanh như sao băng đâm vào dưới bụng Yến Phi.

Nhưng dù thị tính toán ngàn vạn lần vẫn bỏ sót mất một điểm, ấy là sự linh thông trong phạm trù võ công của chàng đã đến độ siêu việt.

Đây là lần thứ ba Điệp Luyến Hoa reo lên cảnh cáo.

Lần đầu tiên xảy ra khi Yến Phi và Cao Ngạn, Lưu Dụ ngồi thuyền trên Tần Hoài Hà đi gặp Kỷ Thiên Thiên, Lư Tuần từ dưới nước nhảy lên tập kích. Lần thứ hai là ở mỹ cảnh Bình Kiều nguy lập ở Biên Hoang Tập, ngồi nói chuyện với Kỷ Thiên Thiên trên cây cầu gãy, Tiểu Hậu Nghệ Tông Chính Lương dùng cung tên bắn lên chàng.

Từ khi huyền công sơ thành đến nay, Điệp Luyến Hoa không lần nào phát xuất âm thanh cảnh báo nữa, nhưng vừa rồi Yến Phi tinh thần xao lãng không hề phòng bị, thần kiếm lại lần nữa nhận trách nhiệm bảo vệ chủ.

Kiếm thanh réo lên tựa như trống chiều chuông sớm khiến Yến Phi hoàn toàn tỉnh lại, cũng khiến cho thích khách giật mình kinh hãi, xuất thủ chậm lại nửa nhịp.

Chính một chút chậm trễ này đã cứu mạng Yến Phi.

Với thân thủ của Yến Phi cũng không có khả năng ngăn cản hai mũi phi châm, đồng thời tiếp đón một kiếm vào bụng nhanh như sét đánh không kịp bưng tai.

Chỗ lợi hại của nhất kiếm này không chỉ ở tốc độ mà còn ở kiếm khí tà dị kinh người, kiếm quang vừa từ đám đông xuất hiện, kiếm khí đã hoàn toàn trùm lấy Yến Phi, tai mắt Yến Phi bị bưng bít hoàn toàn, trước mắt chỉ thấy kiếm quang, bên tai chỉ nghe kiếm thanh gào rú.

Đây không phải lần đầu tiên Yến Phi trải nghiệm tình huống như thế này, khi quyết chiến với Trúc Pháp Khánh ở Biên Hoang, Thập Trụ Đại Thừa thần công của lão đã cho chàng một cảm giác tương tự.

Sở Vô Hạ!

Quả nhiên thị đã đắc chân truyền Thập Trụ Đại Thừa công của Trúc Pháp Khánh, lại dung hợp quán thông vào kiếm đạo, trở thành một thứ kiếm thuật lăng lệ tà dị kinh người, hèn gì trong tình huống như thế mà có thể chém chết Mạn Diệu, khiến cho Hoàn Huyền việc sắp xong còn hỏng.

Trong chớp mắt Đan kiếp chân khí đã lan tỏa toàn thân, cảm quan hồi phục linh động, đồng thời hai luồng lực đạo từ hai mu bàn tay phát vào Phương Hồng Sinh và Bàn Nghĩa đang kinh hãi gần chết.

Đám đông vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mọi chuyện đều quá nhanh, đầu óc cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể ngơ ngáo nhìn Phương, Bàn hai người văng ra hai bên, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Hai mũi cương châm bay sát qua mặt hai người rơi xuống sông, Yến Phi né mình vung chưởng vô mạnh vào mũi kiếm chỉ còn cách tiểu phúc ba tấc.

Bồng!

Kình khí nổ tung.

Sở Vô Hạ toàn thân kịch chấn, nhưng không lộ vẻ luống cuống kêu lên một tiếng thánh thót, thân hình quyền rũ mượn lực bay về phía sau, lại biến mất trong đám đông phụ nữ, khiến Yến Phi không thể toàn lực công kích.

Yến Phi cũng bị kiếm kình chấn động lùi lại nửa bước, có thể thấy công lực kiếm pháp của Sở Vô Hạ lợi hại đến mức nào.

Sở Vô Hạ luồn lách như con cá trong đám đông, vừa lùi vừa nói giọng hết sức bình tĩnh: "Rồi sẽ có ngày ta đòi lại Yến Phi người một mạng người thiếu ta".

Nói đến đây đã lùi đến đầu thuyền, thân mình bay lên lộn một vòng lao xuống nước.

Có tiếng khóc thất thanh.

Yến Phi vội nói: "Không việc gì! Không việc gì!".

Bàn Nghĩa và Phương Hồng Sinh vừa hết kinh hãi đến bên cạnh Yến Phi. Bàn Nghĩa hỏi: "Thiên hạ lại có nữ thích khách lợi hại đến thế sao, là ai vậy?".

Yến Phi đáp: "Sở Vô Hạ!".

Thầm nghĩ lại là hành động ám sát của Sở Vô Hạ, không biết là được Tư mã Đạo Tử đồng ý, hay chỉ là hành động báo thù cá nhân? Ví phỏng thời gian qua đi, nữ tử này sẽ là một Ni Huệ Huy hay Trúc Pháp Khánh khác.

oOo

Cao Ngạn vừa lặn vừa chạy vào trong khoang thuyền, thẳng đến cửa phòng, chẳng nghĩ ngợi gì đẩy cửa phòng mở ra.

Gian thương phòng này hẳn giành cho thuyền trưởng, nằm ở tầng cao nhất, chia thành hai phòng, phòng trước tiếp khách phòng sau ngủ, tiền sảnh bố trí như một trụ sự đường nho nhỏ, giá sách bàn viết đủ cả, bên trong bên ngoài còn có rèm châu phân cách, xuyên qua rèm nhìn vào, dưới ánh ban mai nhu hòa, Doãn Thanh Nhã thân hình đẹp dễ cuộn trong tấm chăn nằm trên giường, mái tóc mềm mại phủ trên đôi vai mảnh dẻ.

Thạch Đầu thành kiên cố hùng vĩ chậm chậm lướt qua cửa sổ bên hữu.

Một luồng máu nóng xộc thẳng lên đầu, Cao Ngạn cảm thấy toàn thân từng cơn tê tái.

Trời ơi! Yến tiểu tử quả nhiên không nói đùa.

Vì sao nàng có mặt ở đây? Lúc này Cao Ngạn mới nhận ra là mình không hỏi trước, chỉ nghe nói tiểu Bạch Nhạn ở đây liền không quản gì chạy thẳng đến đây.

Hắn nghe thấy tim mình không ngừng nhảy múa trong lồng ngực.

Là chuyện không thể có, vậy mà lại là sự thực nhãn tiền.

Vào thời khắc ấy, hắn quên sạch cả Biên Hoang, quên rằng mình đang còn trong hiểm cảnh, quên hết bên ngoài thương phòng là ai là gì.

Từ từ đóng cửa lại, rón rén vén rèm châu đi tới phía sau Doãn Thanh Nhã định cất lời chào hỏi, chỉ hận lời nói ra đến cổ họng lại biến thành một thanh âm khàn đặc.

Thân hình Doãn Thanh Nhã khẽ run, không hề quay đầu lại, khẽ nói: “Cao Ngạn! Là người đến ư?”.

Trái tim Cao Ngạn như tan chảy, đầu óc lâng lâng đến trước mặt Doãn Thanh Nhã quy một gối xuống, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp không chút tì vết của nàng.

Cặp mắt linh hoạt của Doãn Thanh Nhã cũng nhìn hắn, buồn bã nói: “Người không sao là tốt rồi! Người ta lo lắng không biết bao nhiêu cho người rồi!”.

Cao Ngạn đã quên hết chuyện xảy ra ở Vu Nữ hà, nghe nói ngơ ngác đáp: “Suýt nữa ta cũng quên, nàng làm sao thoát được?”.

Doãn Thanh Nhã ánh mắt khổ sở, giận dữ nói: “Người quả thật một tên ngốc đại hồ đồ! Chẳng lẽ không ai bảo cho người biết hay sao? Đến tận bây giờ vẫn còn hồ đồ. Ài! Người ta biết nói thế nào đây?”.

Cao Ngạn bị mắng lại cảm thấy sung sướng, ưỡn ngực trả lời: “Chuyện quá khứ không để ý nữa! Chúng ta chỉ cần quan tâm đến tương lai. Cao Ngạn này rất có bản lĩnh, mấy người kiếm tiền được như ta? Ta biết cách đùa rồn vui vẻ, bảo đảm nàng ở cùng ta suốt đời khoan khoái”.

Doãn Thanh Nhã ngơ ngác nhìn hẩn một lúc, không nhin được bật cười hi hi, biểu tình cực kỳ quyến rũ, đảo mắt bực dọc nói: “Tương lai cái gì nào! Hiện tại ta đã quá hồ đồ rồi, lại bị tên ngu ngốc nhà người làm cho hồ đồ hơn. Người nếu thương hương tiếc ngọc thì hãy ra ngoài kia đánh cho đám huynh đệ của người một trận cho ta hả giận. Hạ thủ vừa độc vừa ác, khiến người ta toàn thân mềm nhũn vô lực, muốn bò lên sàn tàu hóng gió cũng không được”.

Cao Ngạn bối rối vò đầu rút tóc nói: “Vì sao nàng lại ở trong này?”.

Doãn Thanh Nhã nhõng nhẽo ra bộ không chịu đựng nổi sắp ngã gục, xĩa xĩa ngón tay ra ngoài mấy cái: “Người đi mà hỏi huynh đệ ác bá Yến Phi, tên giết người không chớp mắt Đồ Phụng Tam, hoặc kẻ chả biết là Bắc Phủ binh hay tội phạm đào ngũ Lưu Dự của người. Đâu cần người bị hại này nói ta”.

Cao Ngạn vỗ ngực nói: “Giải huyết chỉ là chuyện nhỏ, bốn thiếu gia sẽ đảm đương việc này. Hiện tại đã không thành vấn đề, phải chăng trước tiên nên thảo luận tương lai của chúng ta? Biên Hoang Tập là xứ sở khoái lạc nhất thiên hạ, thêm vào Cao thiếu gia ta bồi tiếp nàng, khẳng định nàng sẽ vui quên cả Lương Hồ”.

Doãn Thanh Nhã nhăn nhó nhắc lại: “Vui quên cả Lương Hồ! Tiểu tử hồ đồ người toàn nói lằng nhằng!”.

Đoạn lại nhíu mày nói: “Ta hình như chưa hề nói vừa ý người, người mồm năm miệng mười cái gì là tương lai của người, tương lai ta và người căn bản không có bất kỳ quan hệ gì, đừng không hờ Cao thiếu gia của ta?”.

Cao Ngạn tí tởn: “Về mặt này không vấn đề gì! Sớm muộn gì thì nàng cũng bị mối tình vĩ đại của ta cảm động, chúng ta chính là một cặp trời sinh. Hắc! Từ khi quen biết tiểu Thanh Nhã tới giờ, ta không hề bước chân tới thanh lâu nửa bước”.

Doãn Thanh Nhã bực tức nói: “Ta chưa bao giờ gặp kẻ nào mặt dạn mày dày như người, nếu dùng da mặt người xây thành lũy ở Biên Hoang Tập, chắc chắn sẽ vững như thành đồng. Hứ! Tiểu tử người trước đây thường hay đi nhà thổ phải không?”.

Cao Ngạn không chút thẹn thùng đáp: “Không nhiều! Chỉ cách ngày mới đi!”.

Doãn Thanh Nhã trợn mắt kinh hãi nói: “Cách ngày! Người là người bằng thép hay sao?”.

Cao Ngạn biết đã nói hớ, vội lấp liếm: “Không phải mỗi lần đến là... Hắc... Nàng biết rõ rồi! Quá lắm là hai lần đến mới một lần làm thật. Ha! Về sau ta sẽ không đi nữa, tấm thân này xin trao cả cho nàng!”.

Khuôn mặt khả ái của Doãn Thanh Nhã đỏ bừng, giận dữ nói: “Cái đồ vô liêm sỉ nhà ngươi sao mà khốn kiếp thế, mồm miệng thật bẩn thỉu, từ nay không thêm nói với người nữa, cút đi cho ta”.

Cao Ngạn kinh hoảng, vội cười xí xóa: “Vì thế mà ta im miệng, mở miệng đều là tương lai đôi ta, quá khứ coi như xong rồi! Hay! Nam nhân quý cú có gì hay nào? Chỉ có nam nhân hiểu chuyện ôn nhu mới làm nàng sung sướng. Máy lần viếng thanh lâu trước đây coi như tu hành đắc đạo rồi, ta biết làm cho tiểu Thanh Nhã khoan khoái hơn bất cứ người nào”.

Doãn Thanh Nhã khịt mũi dè bủ: “Thiếu gì người làm ta vui lòng? Thêm người nữa còn làm ta bực mình hơn”.

Cao Ngạn mặt dày nói: “Về mặt này bản lĩnh ta hơn hẳn bọn chúng, Thanh Nhã xin cứ thử xem”.

Doãn Thanh Nhã hoài nghi: “Người lại đang nói chuyện bậy bạ phải không?”.

Cao Ngạn vội chỉ tay lên trời thề thốt: “Ồi! Không! Không! Đương nhiên không nói bậy, lòng ta vô cùng thuần khiết, chỉ muốn Thanh Nhã cho ta cơ hội tán chuyện trời đất cho vui với nàng thôi!”.

Doãn Thanh Nhã nhìn ra ngoài cửa sổ, ngạc nhiên hỏi: “Không ngờ tán nhảm với tên mặt dày người mà thuyền đã qua khỏi Kiến Khang. Âu! Có đúng người thực sự muốn làm ta vui lòng không?”.

Cao Ngạn nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là thế!”.

Doãn Thanh Nhã liếc nhìn hắn, bất chợt cúi đầu nhìn kỹ bàn tay ngọc của mình, thấp giọng nói: “Trước tiên phải nói rõ, đề nghị của ta không đại biểu tiểu Bạch Nhạn ta vừa ý người, chỉ vì thấy người thật thà ngốc nghếch, đôi khi có thể làm người ta vui lòng, khả dĩ trở thành thủ hạ giải sầu cho ta lúc rảnh rồi”.

Cao Ngạn mừng quýnh, nhưng lại ngấm ngầm cảm thấy hai chữ thủ hạ có chút không ổn, nói: “Tiểu Thanh Nhã xin cứ sai bảo, chỉ cần Cao Ngạn này có cơ hội quanh quẩn bên quần hồng, bản nhân sẽ bất chấp gian nguy, dù chết vạn lần cũng không từ”.

Doãn Thanh Nhã lườm hắt một cái, rõ ràng muốn nói thứ người đánh chết không chừa như người mà lại thế sao, sau đó nói: “Xưa nay ta chỉ thích mặc váy, vì vậy người đừng si tâm vọng tưởng quanh quẩn bên quần hồng. Ài! Chỉ là vì ta nghĩ rằng đối với người có chút không... Ôi! Không có gì! Vậy thì nghe đây! Ta cho người một ân huệ đặc biệt, chỉ cần người chịu quy phục sư phụ, ta sẽ cầu xin lão nhân gia người trọng dụng tài năng của người, kiểu gì cũng hơn tương lai người táng thân Biên Hoang, kết cục thế thảm, người cũng có cơ hội biểu hiện cho ta thấy người có bản lĩnh gì”.

Cao Ngạn mặt mũi buồn thiu nói: “Hơn nửa bản lĩnh của ta đều nhờ vào Biên Hoang mà có, không có Biên Hoang Tập, ta sẽ như mảnh hồ lạc về đồng bằng, không còn tư cách tranh đoạt trái tim nàng nữa, nàng cũng sẽ không thêm để ý đến ta. Ài! Má ơi! Nhất định ta không coi lầm nàng, ta và nàng đều là người không thích bị quản thúc, chỉ có Biên Hoang Tập mới cho đôi ta như cá gặp nước, khoái lạc vô ưu”.

Doãn Thanh Nhã nhìn hắt chăm chú tựa như mới lần đầu gặp gỡ, một lúc sau mới nói: “Té ra người nói bất chấp gian nguy, vạn tử bất từ chỉ là những lời đường mật để dỗ trẻ em thôi”.

Cao Ngạn cười khở: “Ta là Hoang nhân không hơn không kém, cùng sống cùng chết với Biên Hoang Tập, không có Biên Hoang Tập Cao Ngạn này chỉ là một phế nhân, nàng cũng sẽ không hoan hỉ ta nữa”.

Doãn Thanh Nhã bực tức nói: “Vậy thì chẳng lẽ hiện giờ ta hỉ hoan người sao? Úi da! Đau bụng quá!”.

Cao Ngạn nhảy bổ lên giường, chân tay luống cuống, kinh hãi hỏi: “Ta dìu nàng đi giải quyết được không?”.

Hai má Doãn Thanh Nhã chợt phớt hồng, từ chối: “Không liên quan gì đến chuyện ấy, là vấn đề về khí huyết. Ái! Xoa cho người ta đi!”.

Cao Ngạn như được trời ban ơn, vội thò tay ra nói: “Dù là xoa bóp bấm huyệt kiểu gì ta cũng biết, bảo đảm nàng toàn thân thư thái. Hắc! Xoa chỗ nào đây?”.

Doãn Thanh Nhã chụp lấy tay hắt đặt vào bụng dưới, giữ nguyên ở đấy để hạn chế phạm vi hoạt động của hắt, vẻ mặt khổ sở nói: “Xoa ở đây!”.

Bàn tay Cao Ngạn áp vào da bụng nóng sực và căng nảy, tư vị thân mật này khiến bản thân tên tuổi là gì hắt cũng quên luôn, bàn tay xoa nhẹ.

Doãn Thanh Nhã cả vành tai cũng đỏ rực, thấp giọng mắng: “Còn vênh vang tự xưng là cao thủ xoa bóp cái gì nữa, trị khí huyết phải dụng kinh chứ! Công phu của người chỉ có thế thôi sao?”.

Cao Ngạn vội nhận lỗi, chú nhập chân khí vào tay, không hề phát giác Doãn Thanh Nhã cầm tay hắn trước tiên hướng sang bên phải thành vòng tròn, dần dần mở rộng ra, tiếp đó lại xoay tròn sang bên trái, từ vòng to biến thành vòng bé.

Đến lúc Cao Ngạn cảm thấy hậu kinh không kể tục được nữa, Doãn Thanh Nhã mặt mũi tươi rói, đứng thẳng người dậy, hân hoan nói: “Tốt rồi! Tên mặt dày ngươi cũng có chút hữu dụng đấy”.

Cao Ngạn vẫn không phát hiện có sự lạ, vui mừng nói: “Bụng không đau nữa chứ? Nào, để ta xoa bóp cho nàng, bảo đảm nàng ngủ ngon”.

Doãn Thanh Nhã nhấc tay hắn ra, ghé vào tai nói: “Chẳng phải đêm qua ngươi không hề nhắm mắt hay sao? Cần ngủ một giấc là ngươi mới đúng”.

Cao Ngạn cảm giác thấy bụng dưới nàng ta khẽ phập phồng, hồn phách bay mất, thở dài: “Thanh Nhã...Úi!”.

Thân mình mềm nhũn gục vào lòng Doãn Thanh Nhã.

Doãn Thanh Nhã rút bàn tay vừa điểm huyết Cao Ngạn về, nhẹ nhàng bê thân hình hắn đặt lên giường rồi nhảy xuống sàn, quay đầu nhìn Cao Ngạn nói: “Tên ngốc! Thật là một tên đại ngốc khả ái!”.

Cao Ngạn thần trí vẫn tỉnh táo, nhưng toàn thân không thể cử động được, có miệng mà không nói gì được, chỉ có thể mở mắt nhìn trừng trừng.

Doãn Thanh Nhã tựa như một cô vợ xinh đẹp bé nhỏ đầy thân thiết di chuyển thân hình Cao Ngạn ra giữa giường, lấy chân đắp cho hắn, cười tươi như hoa nói: “Cao Ngạn không nói năng gì mới ngoan làm sao! Đắp chăn rồi sẽ không thấy lạnh nữa. Yên tâm đi! Lần này ta không làm tổn thương ngươi đâu, ngủ yên một giấc đi! Hy vọng không phải trông thấy ngươi nữa”.

Đoạn hôn nhẹ lên má Cao Ngạn, như một làn khói nhẹ xuyên qua cửa sổ lao xuống nước, không làm bắn lên giọt nước nào.

Cao Ngạn cuống quýt suýt phát khóc, nhưng lại không có biện pháp gì.

Nàng đi mất rồi! Ra đi đâu không ngoảnh lại.

Cửa phòng bật mở, Yến Phi thông thả tiến vào, làm như không trông thấy Cao Ngạn, đi thẳng tới cửa sổ nhìn xuống sông, cười nói: “Tiểu tử này điểm phúc không nhỏ”.

Cao Ngạn lập tức mặt mũi đỏ bừng, trong lòng thầm rửa. Tiểu tử này lại dám nghe trộm những lời bí mật của mình với người trong mộng, nhưng cũng biết Yến Phi coi trộm cũng chỉ vì an nguy của mình, hoàn toàn có quan hệ với chuyện là quân tử hay không.

Yến Phi di chuyển đến bên giường, nhin cười nói: “Ôn huệ mỹ nhân, có nên để người duy trì hình dạng thế này không?”.

Cao Ngạn tức giận trợn mắt nhìn chàng.

Yến Phi lại thở dài, chưởng vỗ như mưa, liên tiếp vỗ vào bảy tám huyết đạo, đến khi vỗ trúng Thiên linh huyết mới giải huyết thành công cho Cao Ngạn.

Cao Ngạn ôm chần ngồi bật dậy, buột miệng thóa mạ, nói: “Còn không mau truy bắt nàng về cho ta?”.

Yến Phi ngồi trên mép giường, nhún vai: “Nàng được Nhiếp Thiên Hoàn chân truyền, công phu dưới nước khẳng định tuyệt giỏi, làm thế nào đuổi theo đây?”.

Cao Ngạn không phục nói: “Người đã nghe trộm bọn ta nói chuyện, thừa thời gian ngăn cản nàng, vì sao không làm?”.

Yến Phi đặt tay lên vai hấn đáp: “Chẳng phải là vì người sao, để cho người cùng nàng thuận gió giương buồm, để nàng hiểu rằng người toàn tâm toàn ý đối với nàng. Kết quả như thế không phải là tối hảo hay sao? Từ nay về sau thì phải coi thủ đoạn của các hạ”.

Cao Ngạn thần thờ một lúc mới gật đầu nói: “Trong tim nàng quả có ta”.

Yến Phi kiên nhẫn nói: “Đương nhiên là thế! Nếu không đâu cần tặng người nư hôn từ biệt?”.

Cao Ngạn mặt lại đỏ lên hỏi: “Cả chuyện đó người cũng nghe thấy sao?”.

Yến Phi bật cười: “Không phải là nghe thấy, mà là nhìn thấy”.

Cao Ngạn tỏ vẻ bối rối, bất giác đưa tay quệt lên mặt, nói: “Đây nhất định là loại son môi chuyên dùng ở dưới nước, dù có ngâm nước cũng không bị phai”.

Đoạn cảnh cáo: “Người không được đem những lời ta tâm sự với nàng tiết lộ nửa câu với người khác, bằng không dù người là thủ tịch kiếm khách Biên Hoang Tập hay là Thiên hạ đệ nhất cao thủ ta cũng phải đánh cho người một trận”.

Yến Phi cười ha hả bước ra.

- o O o -